

anden foretog; da han var Direktør for dette Selskab, og den anden Partner var Medlem af Bestyrelsen for Selskabet, var et taabeligt Køb, og jeg skulde have spottet over, at der ingen Garanti var for, at Aktierne ikke vendte tilbage til fremmed Haand. Jeg maa dertil sige, at det har jeg aldrig gjort, men jeg skal straks oplyse, hvad jeg har gjort. Den højtærede Udenrigsminister er blevet angrebet for dette Forhold, angrebet for, at han som Direktør i visse Aar har købt og solgt Aktier i sit eget Selskab og angrebet paa mange Maader rundt omkring, i Rigsdagen og andre Steder. Det forekommer mig, at Ministeren kunde have taget to Standpunkter i denne Sag. Han kunde enten have sagt: Dette er mit private Forhold, mit Hus er min Fæstning! Jeg har ingen Oplysninger at give, jeg vil ikke gaa ind derpaa, dette er oven i Købet Forhold, som foreligger forinden min Embedstiltrædelse, saa meget mindre anser jeg mig for forpligtet til paa nogen Maade at udtale mig derom. Det var den lukkede Dørs Politik, og man ser af den Udtalelse, som Ministeren er fremkommet med i Folketinget, at han har været inde paa denne, for han siger dér — jeg tror, jeg citerer Ordene ganske rigtigt — at han mener, hans private Forhold ikke vedkommer Offentligheden, og at han derfor ikke vil give en nærmere Redegørelse. Ja, men det er dog en Redegørelse; om man følger „nærmere“ til eller ikke, betyder ikke meget, naar man overhovedet gaar ind paa at gøre Rede for noget. Det var det ene Standpunkt, den højtærede Minister kunde tage, og det synes jeg var et Mandfolkestandpunkt, og skønt jeg ikke hører til dem, der kender den højtærede Udenrigsminister nøje, vilde jeg dog i og for sig mene, at et saadant Standpunkt havde været overensstemmende med hans Karakter og Tænkemaade. Saa var der et andet Standpunkt at tage, nemlig at sige: Alt skal frem, jeg lægger alt paa Bordet, saa at enhver kan se, hvordan det forholder sig. Dette var den aabne Dørs Politik. Medens Ministeren i det første Tilfælde kunde have sagt: Jeg svarer ikke, medmindre der lægges Beviser frem for det, man mener, jeg har foretaget, maatte i det andet Tilfælde Ministeren selv have lagt Beviserne frem. Men heller ikke det Standpunkt valgte den højtærede Minister. Han valgte noget halvt, et Vaglestandpunkt, hvis man kan bruge det Ord, i alt Fald en vakkende Holdning, idet han snart indlod sig paa Besvarelse, snart paa Fortielse, snart paa Offentliggørelse, snart paa Hemmeligholdelse, snart paa Bekræftelse og snart paa Benægtelse.

Dette er noget, som ikke er muligt i Politikk. Jeg har en vis Medfølelse med Ministeren, fordi han er kommet hovedkulds ind i den politiske Malstrøm; man kan ikke sige, at han er helbefaren, han er ikke en Gang halvbefaren: han er som en Mand, der stager rundt i en Jolle uden Sejl og Aarer. Og saa har han ikke haft gode Raadgivere, ingen Løds, som han kunde stole paa. Tværtimod, der har ved hans Side nærmest staaet en Mand, som man kunde opfatte som en Art advocatus diaboli, som i Stedet for at føre ham op til det fredsøle Paradis trak ham helt ned — ja, jeg kan sige helt ned i Afgrunden for ikke at bruge stærkere Ord.

Jeg kommer nu til Sagen selv, og jeg skal da sige om den, hvad jeg tror er nødvendigt. Den højtærede Minister har givet en Art Forklaring af sit Forhold, og hvad han ikke har gjort, har andre gjort. F. Eks. har den højtærede Justitsminister, som har været det talende Skærnbræt for ham — om jeg maa bruge det Udtryk — i Foketinget, taget sig af denne Sag og givet den Forklaring, som falder sammen med den højtærede Udenrigsministers, at det, det drejede sig om den Gang, var et Køb af tyske Aktier, som førtes tilbage til Danmark. Jeg bruger Ordet „tyske Aktier“, fordi alle Mennesker ved, hvad man mener med det; jeg mener naturligvis dermed kun, at det var Aktier, der var paa tyske Ejeres Hænder og altsaa førtes over paa danske Ejeres Hænder; naar man har sagt det, kan man vel fremtidig uden videre bruge Udtrykket tyske Aktier. Naar den højtærede Minister imidlertid siger, som han sagde i Folketinget, at det var tyske Aktier, og deri ser et Forsvar for sin Handlemaade, saa siger jeg, at jeg ikke finder det rimeligt af den højtærede Udenrigsminister at forsvare sig just paa denne Maade, for han angriber jo samtidig sig selv. Hvis det nemlig ikke var tyske Aktier, maa den højtærede Minister altsaa mene, at Fremgangsmaaden var uforsvarlig — at den ikke var ulovlig; behøver vi ikke at tale om; der er jo ikke et Menneske, som ikke ved det. Men hvis den højtærede Udenrigsminister altsaa mener, at han som Direktør ikke burde have købt og solgt Aktier i sit eget Selskab, saa leverer han jo kun det Forsvar for det, at det kunde han gøre, naar det drejede sig om tyske Aktier. Og saa synes jeg rigtig nok, det har den allerstørste Betydning baade for Ministeren og for hans Kolleger, som staaer ved Siden af ham, og for de Partier, som dækker ham — nej, jeg vil ikke bruge Ordet: dækker ham; for jeg ønsker overhovedet ikke ved denne Lejlighed at